

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1170/2015
19.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.П., због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.П., адвоката М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 654/12 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1038/15 од 22.09.2015. године, у седници већа одржаној 19.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.П., адвоката М.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 654/12 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1038/15 од 22.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 654/12 од 21.04.2015. године окривљени Г.П., је оглашен кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и уз специјални услов да окривљени оштећеном А.Б. исплати износ од 640.000,00 динара у року од шест месеци од правноснажности пресуде, под претњом опозива условне осуде. Окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка у износу од 560,00 динара, као и судски паушал у износу од 3.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени А.Б. је за имовинскоправни захтев преко досуђеног упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1038/15 од 22.09.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Г.П., а пресуда Основног суда у Суботици К 654/12 од 21.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Г.П., адвокат М.М., у смислу члана 485 став 1. ЗКП, а због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте укине у делу који се односи на наметање специјалног услова осуђеном за накнаду штете, те оштећеног ради остваривања имовинскоправног захтева за цео износ упути на парницу.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама повређен члан 441. став 3. ЗКП, с обзиром на то да је суд приликом изрицања специјалног услова окривљеном, а да оштећеном исплати износ од 640.000,00 динара, повредио члан 256. ЗКП, јер није саслушао окривљеног о чињеницама у вези са имовинскоправним захтевом и проверио све околности које су од важности за његово утврђење, односно није утврдио стварни износ штете коју је оштећени претрпео.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је окривљени изреком побијане првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, оглашен кривим, да је у критичном периоду „у намери да себи прибави противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница, довео у заблуду и одржавао у заблуди оштећеног А.Б. и тиме га навео да на штету своје имовине нешто учини, на тај начин што је од оштећеног примио аутодијагностику СПЦ 960 у износу од 8.000 евра уз обећање да ће му испоручити аутомобил...што окривљени није учинио, јер није испоручио наведено возило, нити вратио оштећеном наведени новчан износ, прибавивши тако противправну имовинску корист у износу од 640.000,00 динара“.

Полазећи од наведеног, а како је изреком побијане првостепене пресуде утврђено да је окривљени прибавио противправну имовинску корист у износу од 640.000,00 динара, а који износ је претходно примио од оштећеног, то је, по оцени овог суда, првостепени суд правилно приликом изрицања условне казне у смислу члана 65. став 2. КЗ одредио да окривљени у року од шест месеци оштећеном исплати износ од 640.000,00 динара, док је за износ имовинскоправног захтева преко 640.000,00 динара суд оштећеног упутио на парницу. По оцени овог суда, првостепени суд није морао да проверава околности о имовинскоправном захтеву у смислу члана 256. ЗКП, будући да је захтев поднет до завршетка главног претреса, а побијаним пресудама правноснажно је утврђено да је окривљени противправно прибавио управо тај износ, на штету оштећеног.

Имајући у виду наведено, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је побијаним пресудама повређен закон из члана 441. став 3. ЗКП у вези члана 256. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.